

PARDUOTA DAUGIAU NEI 17 MILIJONŲ KNYGŲ

LARS KEPLER

NR. 1 TARPTAUTINIS BESTSELERIS

Detektyvo
Jono Linos serija

//

*Jo Nesbø lygio
rašytojas.*

- THE SUNDAY TIMES

Susitik
akis į akį
su pačia
baime

HIPNOTIZUOTOJAS

óbuolys.

LARS KEPLER išleistos knygos

Hipnotizuotojas

Košmaras

Ugnies liudininkas

Smėlio žmogus

Persekiotojas

Triušių medžiotojas

Lozorius

Veidrodžių žmogus

Voras

LARS KEPLER

HIPNOTIZUOTOJAS

Romanas

Iš švedų kalbos vertė
VIRGINIJA JURGAITYTĖ

Kaip ugnis, visai kaip ugnis. Tokie buvo pirmieji žodžiai, kuriuos ištare užhipnotizuotas berniukas. Nors jis turėjo šimtus pavojingų pjautinių žaizdų veide, kojose, pilve, nugaroje, pėdose, sprande ir pakaušyje, buvo nutarta jį užhipnotizuoti tikintis sužinoti, kas jam nutiko.

– Aš bandau užsimerkti, – murma jis. – Įeinu į virtuvę, o ten vyksta kažkas keista, – tarp kėdžių laksto kibirkštys, o grindimis šliaužia raudona liepsna.

Jaunesnysis policininkas, kuris rado berniuką kotedže tarp kitų kūnų, galvojo, kad jis negyvas. Vaikas buvo smarkiai nukraujavęs, patyręs šoką ir be sąmonės. Atgavo jį tik po septynių valandų.

Jis buvo vienintelis išgyvenęs liudytojas. Komisaras Jonas Lina spėjo, kad berniukas galėtų apibūdinti žudiką. Nusikaltėlis ketino nužudyti visus, todėl greičiausiai savo veido neslėpė.

Bet policininkui niekada nebūtų kilusi mintis kreiptis į hipnotizuotoją, jei ne ypatingos aplinkybės.

Graikų mitologijoje dievas Hipnas buvo vaizduojamas kaip sparnuotas berniukas su aguonų galvutėmis saujoje. Jo vardas reiškia miegą. Hipnas ir Mirtis yra dvyniai, pagimdyti Nakties ir Tamsos.

Pirmą kartą hipnozės terminą šiuolaikine prasme 1843 metais pavartojo škotų chirurgas Džeimsas Bredas. Šiuo žodžiu jis apibūdino į miegą panašią būseną, kai žmogus išlieka nepaprastai dėmesingas ir labai imlus įspūdžiams.

Šiandien jau moksliskai įrodyta, kad galima užhipnotizuoti beveik visus žmones, tik vis dar nesutariama ir diskutuojama dėl hipnozės panaudojimo, patikimumo ir pavojingumo. Tikriausiai taip yra todėl, kad hipnozę pasitelkia sukčiai, fokusininkai ir viso pasaulio slaptosios tarnybos.

Užhipnotizuoti žmogų nėra sunku; žymiai sunkiau kontroliuoti veiksmo eigą, valdyti pacientą ir analizuoti rezultatus. Iš tikrųjų gerai įvaldyti gilią hipnozę gali tik labai patyręs ir tam tikrų įgūdžių turintis žmogus. Pasaulyje yra tik keli patikimi hipnozės ekspertai, turintys medicininį išsilavinimą.

Erikas Marija Barkas krūptelėjo ir pabudo nuo telefono skambučio. Vis dar snūduriuodamas, šypsodamasis ištare:

– Balionai ir serpantinai.

Širdis smarkiai plakė dėl tokio staigaus atsibudimo. Erikas nesuprato, kodėl pasakė tuos žodžius ir ką sapnavo.

Kad nepažadintų Simonos, jis ištipeno iš miegamojo, uždarė duris ir tik tada atsiliepė:

– Erikas Marija Barkas klauso.

Komisaras Jonas Lina paklausė, ar Barkas jau pabudęs ir galės išklausti svarbią informaciją. Klausydamasis komisaro, Barkas pamažu vėl grimzdo į sapno tamsą.

– Girdėjau, kad jūs esate ūmių traumų gydymo specialistas, – kalbėjo komisaras.

– Taip, – patvirtino Barkas ir klausydamasis informacijos prarijo tabletę nuo skausmo.

Policininkas išdėstė, kad reikia apklausti liudytoją – penkiolikos metų berniuką, kuris matė, kaip buvo nužudyti du žmonės. Bėda ta, kad jis sunkiai sužeistas, būklė nestabili, vaikas patyrė šoką ir dabar guli be sąmonės. Naktį jis buvo perkeltas iš Hudingės Neurologijos skyriaus į Karolinskos universitetinės ligoninės Neurochirurgijos skyrių Solnoje.

– Kas jo gydytojas? – pasiteiravo Erikas.

– Daniela Ričards.

– Ji labai gera specialistė, ir aš esu įsitikinęs, kad ji sugebės...

– Kaip tik ji ir pasiūlė, kad paskambinčiau jums, – nutraukė komisaras. – Jai reikia pagalbos ir gana skubiai.

Erikas grįžo į miegamąjį pasiimti drabužių. Pro užuolaidas skverbėsi gatvės žibinto šviesa. Simona gulėjo ant nugaros, įrėmusi į jį keistą, tuščią žvilgsnį.

– Nenorėjau tavęs pažadinti, – sušnabždėjo jis.

– Kas skambino?

– Iš policijos... komisaras, bet neišgirdau jo pavardės.

– Ko norėjo?

– Turiu važiuoti į Karolinskos ligoninę. Prašo padėti vienam berniukui.

– Kiek dabar valandų?

Ji pažiūrėjo į žadintuvą ir užsimerkė. Erikas pastebėjo, kad ant jos šlakuotų pečių liko įspaudų nuo pasiglamžiusios patalynės.

– Miegok, Simute, – prakuždėjo jis.

Susirinkęs drabužius, Erikas išsliūkino į prieškambarį, uždegė šviesą ir skubiai apsirengė. Jam už nugaros sužybsėjo geležtė. Atsisukęs Erikas pamatė, kad ant durų rankenos sūnus buvo pakabinęs pačiūžas, kad nepamirštų pasiimti. Nors laiko mažai, Erikas nuėjo prie drabužinės ir stalčiuje surado pačiūžų apsaugas, užmovė jas ant aštrių geležčių, pastatė pačiūžas ant grindų ir išėjo.

Gruodžio aštuntoji, trečia valanda ryto. Erikas Marija Barkas įsėdo į automobilį. Iš juodo dangaus lėtai krito sniegės. Jokio vėjo, didelės sniegės pamažu užklojo tuščią gatvę. Jis pasuko užvedimo raktelį ir saloną užliejo švelni muzika – Mailso Deivio *Kind of Blue*.

Iki ligoninės visai netoli. Per miegantį miestą jis nuvažiavo Dagčių fabriko gatve, pasukui Svejės gatve link Nortulio. Už krantinčių snaigių uždangos Brunsvikeno vandenys atrodė kaip didelė, tamsi erdvė. Jis lėtai įsuko į ligoninės teritoriją, paskui pravažiavo tarp Astridos Lindgren korpuso, kur trūksta personalo, ir Gimdymo skyriaus, pralenkė Radiologijos ir Psichiatrijos skyrius, tada pasistatė automobilį įprastoje vietoje prie Neurochirurgijos klinikos. Aukšto pastato languose atsispindėjo gatvės žibintų šviesos. Lankytojų aikštelėje stovėjo tik keli automobiliai. Prietemoje medžiuose krebždėjo strazdai. Erikas pastebėjo, kad šiuo paros metu čia nesigirdi greitkelio gausmo.

Jis perbraukė įėjimo kortelę per aparatą, surinko šešiaženklį kodą ir įžengė į fojė, liftu pakilo į penktą aukštą ir nužingsniavo koridoriais. Lubų šviestuvų atšvaitai atsispindėjo ir žybciojo mėlyname linoleume tarsi ledas griovyje. Barkas tik dabar pajuto nuovargį po staigaus adrenalino antplūdžio. Sapnas buvo labai malonus, jis vis dar jautėsi laimingas. Vyras praėjo operacinę ir didžiulę neigiamo slėgio palatą. Pasisveikino su naktine sesele ir dar kartą pergaltavo, ką jam papasakojo komisaras: berniukas kraujuoja, visas kūnas supjaustytas, prakaituoja, nenori gulėti, neramus ir labai ištroškęs. Su juo bandoma kalbėtis, bet būklė greitai prastėja. Jo sąmonė nebėra aiški, širdies ritmas trinka, todėl gydytoja Daniela Ričards teisingai nutarė neprileisti prie jo policininkų.

Prie aštuoniolikto skyriaus durų budėjo du uniformuoti policininkai. Erikui pasirodė, kad jam artinantis tiedu sunerimo. „Galbūt jie pavargę“, – pagalvojo jis sustojęs priešais prisistatyti. Jie greitai patikrino jo leidimą, paspaudė mygtuką ir durys tyliai zvimbamos atsidarė.

Įlęęs vidun Erikas paspaudė ranką Danielai Ričards ir pastebėjo, kad jos veidas įsitempęs, kūno judesiai taip pat išdavė slepiamą įtampą.

- Išgerk kavos, – pasiūlė ji.
- Ar turime tam laiko?
- Aš seku kraujavimą iš kepenų, – atsakė ji.

Prie kavos automato stovėjo ir į jį barbeno keturiasdešimtmetis vyras su džinsais ir juodu švarku. Jo plaukai šviesūs, susivėlę, lūpos rimtai sučiauptos. Erikas pagalvojo, kad čia Danielės vyras Magnusas. Niekada nebuvo jo sutikęs, matė tik nuotraukas jos kabinete.

- Ar čia tavo vyras? – linktelėjo Erikas į vyriškio pusę.
  - Ką? – paklausė ji. Eriko klausimas ją nustebino ir pralinksmino.
  - Pamaniau, gal atvažiavo Magnusas.
  - Ne, – nusijuokė ji.
  - Ar tu įsitikinusi? Aš jo paklausiu, – šyptelėjo jis ir patraukė link vyro.
- Suskambo Danielės mobilusis ir ji juokdamasi atsiliepė.

– Eriakai, liaukis, – tarstelėjo ji ir priglūdusi aparatą prie ausies atsiliepė: – Daniela klauso.

Tačiau niekas nekalbėjo.

– Alio?

Ji palaukė kelias sekundes, paskui atsisveikino, ironiškai ištardama havajietišką „aloha“, nuspaudė pokalbio pabaigos mygtuką ir pasuko link vyrų.

Erikas jau stovėjo šalia blondino. Kavos automatas zvimbė ir šnypstė.

– Išgerkite kavos, – pasiūlė jam vyras ištiesdamas puodelį.

– Ačiū, ne.

Vyras gurkstelėjo kavos ir nusišypsojo. Skruostuose išryškėjo duobutės.

– Skani, – nusišypso jis ir vėl ištiesė Erikui puodelį.

– Aš nenoriu.

Vyras vėl gurkstelėjo, žiūrėdamas į Eriką.

– Ar galėčiau pasiskolinti jūsų telefoną? – staiga paprašė jis. – Jei jūs neprieštarausite.

Savąjį pamiršau automobilyje.

– Jums reikia mano telefono? – paklausė Erikas šaltu tonu.

Blondinas linktelėjo žiūrėdamas į jį šviesiai pilkomis kaip poliruotas granitas akimis.

– Galite vėl pasiskolinti mano, – pasiūlė Daniela.

– Ačiū.

– Nėra už ką.

Blondinas paėmė telefoną, pažiūrėjo į jį, o paskui į gydytoją.

– Pažadu atiduoti.

– Vis tiek juo naudojėtės tik jūs, – nusišypsojo ji.

Jis nusijuokė ir paėjo į šoną.

– Čia ne tavo vyras, – suprato Erikas.

Moteris šypsodamasi papurtė galvą. Erikas iš jos veido suprato, kad ji labai pavargusi.

Buvo patrynusi akis ir netyčia išsitempusi skruostą pilku akių pieštuku.

– Ar eisime apžiūrėti paciento? – paklausė Erikas.

– Gerai, – linktelėjo ji.

– Jau vis tiek atvažiavau, – pridūrė jis skubiai.

– Eriakai, aš labai noriu išgirsti tavo nuomonę, nesijaučiu užtikrinta.

Ji be garso atidarė sunkias duris ir Erikas nusekė paskui ją į šiltą palatą šalia operacinės. Ant lovos gulėjo liesas berniukas. Dvi seselės tvarstė jo žaizdas – šimtus durtinių ir pjautinių žaizdų visame kūne – pėdose, krūtinėje ir pilve, sprande, pakaušyje, veide, rankose.

Pulsas silpnas, bet labai dažnas. Lūpos papildėjusios kaip aliuminis, vaikas prakaitavo, jo akys stipriai užmerktos. Atrodė, kad nosis sulaužyta. Po oda matėsi nuo kaklo iki krūtinės išsidriekęs kraujavimas.

Nepaisant žaizdų matėsi, kad berniuko veidas gražus.

Daniela tyliai papasakojo apie vaiko būklę, tyrimų rezultatus. Staiga pasigirdo barbenimas – ji nutilo. Vėl tas blondinas. Jis mojavo jiems per durų stiklą.

Erikas ir Daniela pažiūrėjo vienas kitam į akis ir išėjo iš palatos. Blondinas vėl minžikavo prie kavos automato.

– Prieš susitinkant su policininku, radusiu berniuką, jums gali praversti didelis puodelis kapučino.

Tik dabar Erikas suprato, kad prieš valandą jį pažadino šis šviesiaplaukis komisaras. Kalbant telefonu jo suomiška tartis nebuvo tokia akivaizdi kaip dabar, o gal Erikas buvo per daug pavargęs ir negirdėjo.

– O kodėl turėčiau susitikti su berniuką radusiu policininku? – pasidomėjo Erikas.

– Kad suprastumėte, kodėl turiu apklausti...

Suskambo Danielos telefonas ir Jonas nutilo. Jis ištraukė telefoną iš savo švarko kišenės ir nekreipdamas dėmesio į jos ištiestą ranką skubiai dirstelėjo į ekraną.

– Čia turbūt man, – spėjo Jonas ir atsiliepė. – Taip... Ne, aš noriu, kad jis būtų čia. Gerai, bet man nusispjaut.

Klausydamasis kolegos prieštaravimų, Jonas tik šypsojosi.

– Pastebėjau vieną dalyką, – pasakė jis.

Balsas ragelyje kažką rėkė.

– Aš darysiu savaip, – ramiai pasakė Jonas. Jis užbaigė pokalbį, atidavė telefoną Danielai ir tyliai padėkojo.

– Turiu apklausti pacientą, – rimtai pareiškė jis.

– Apgailestauju, bet aš pritariu gydytojos Ričards sprendimui.

– Kada jis galės kalbėti?

– Negalės, kol nepraeis šokas.

– Žinojau, kad taip atsakysite, – burbtelėjo tyliai.

– Jo būklė vis dar itin kritiška, – paaiškino Daniela. – Plaučiai pažeisti, taip pat ir plonosios žarnos, ir kepenys, ir...

Pro duris įžengė policininkas purvina uniforma ir neramiai apsidairė. Jonas pamojavo jam, priėjęs paspaudė ranką, kažką tyliai pasakė. Policininkas perbraukė ranka sau

per burną ir pažiūrėjo į gydytojus. Komisaras patikino, kad viskas gerai, kad gydytojams reikia paaiškinti aplinkybes ir tai gali jiems padėti apsispręsti.

– Taigi, – pradėjo policininkas tyliai atsikrenkštęs. – Per raciją buvo pranešta, kad Tumbos stadiono tualete valytojas rado negyvą vyrą. Mes važiovome Hudingės gatve ir jau turėjome sukti į Slėnio gatvę link ežero. Mano kolega Janė įėjo vidun, o aš tuo metu kalbėjausi su valytoju. Iš pradžių manėme, kad mirtis ištiko dėl per didelės dozės, bet greitai supratome, kad čia visai kas kita. Janė sugrįžo iš persirengimo kambario išbalęs kaip popierius ir nenorėjo įleisti manęs vidun. Jis triskart pakartojo, kad ten žiauriai daug kraujo, paskui klestelėjo ant laiptų ir...

Policininkas nutilo, atsisėdo ant kėdės ir liko sėdėti pusiau prasižiojęs, žvilgsnį įbedęs į sieną.

– Ar gali tęsti? – paprašė Jonas.

– Taip... atvyko greitoji, mirusysis buvo atpažintas, o man buvo nurodyta pakalbėti su artimaisiais. Mūsų nedaug, tad turėjau vykti vienas, nes mūsų viršininkė pasakė, kad niekur nenori siųsti Janės, kai jis tokios būklės, ir tai visiškai suprantama.

Erikas žvilgtelėjo į laikrodį.

– Jūs turite jį išklausti, – įspėjo Jonas Eriką ramia suomiška maniera.

– Velionis, – tęsė policininkas nuleidęs akis, – dirbo mokytoju Tumbos gimnazijoje, gyveno naujame rajone. Namuose nieko nebuvo. Aš paskambinau į duris kelis kartus. Nežinau, kodėl nutariau apeiti aplink namą ir pažiūrėti vidun per langą pasišviesdamas žibintuvėliu.

Policininkas nutilo. Lūpos virpėjo, jis ėmė nagu krapštyti kėdės rankeną.

– Būk geras, pasakok toliau, – paprašė Jonas.

– Ar būtina, nes aš... aš...

– Tu radai berniuką, jo mamą ir penkerių metų mergaitę. Gyvas išliko tik berniukas.

– Nors aš maniau... aš...

Vyras nutilo, jo veidas išblyško.

– Ačiū, Erlandai, kad atvykai, – padėkojo Jonas.

Vyras skubiai linktelėjo, atsistojo, sutrikęs perbraukė ranka purviną striukę ir išėjo.

– Visi buvo supjaustyti, – pratęsė Jonas. – Visiško bepročio darbas. Smarkiai sudarkyti, suspardyti, sumušti, subadyti, o mergytė... perkirsta pusiau. Apatinė kūno dalis gulėjo ant fotelio prie televizoriaus, o...

Jonas nutilo ir pažiūrėjo į Eriką, paskui pratęsė:

– Atrodo, kad žudikas žinojo, jog šeimos tėvas yra stadione. Tuo metu vyko futbolo rungtynės, jis teisėjavo. Žudikas palaukė, kol jis liks vienas, tada nužudė, žiauriai supjaustė, o paskui nuvažiavo į aukos namus nužudyti kitų.

– Ar viskas įvyko būtent tokia tvarka? – paklausė Erikas.

– Man atrodo, kad taip, – patvirtino komisaras.

Erikas perbraukė sau per lūpas drebančia ranka. „Tėvas, mama, sūnus, duktė“, – pagalvojo jis ir pažvelgė Jonui į akis.

– Žudikas norėjo išžudyti visą šeimą, – ištarė Erikas tyliai.

Jonas abejodamas skėstelėjo rankomis.

– Kaip tik todėl... Vis dar nerandame vieno šeimos nario, vyresniosios sesers, kuriai dvidešimt treji. Nežinome, kur ji. Neradome jos namuose Sundbyberge, vaikinio namuose taip pat. Gali būti, kad žudikas irgi jos ieško. Kaip tik todėl norime apklausti liudytoją kaip galėdami greičiau.

– Grįžtu į palatą ir atidžiai apžiūrėsiu berniuką, – nutarė Erikas.

– Ačiū, – padėkojo Jonas.

– Tačiau mes negalime rizikuoti paciento gyvybe, kad...

– Suprantu, – nutraukė jį Jonas. – Bet turite žinoti, kad kuo ilgiau mes svarstysime, nuo ko pradėti, tuo daugiau laiko suteiksime žudikui ieškoti sesers.

– Galbūt turėtumėte apžiūrėti nusikaltimo vietą, – pasiūlė Daniela.

– Specialistai jau dirba.

– Verčiau važiuokite pas juos ir paskubinkite, – paragino Daniela.

– Tai vis tiek nieko neduos, – atsakė komisaras.

– Kodėl?

– Tose vietose rasime šimtų, gal tūkstančių žmonių DNR.

Erikas grįžo į berniuko palatą. Atsistojo prie lovos ir ėmė stebėti jo išblyškusį, sužalotą veidą. Kvėpavimas vos girdimas. Lūpos sustingusios. Erikas ištarė jo vardą ir berniuko veido raumenys truputėlį skausmingai įsitempė.

– Josefai, – tarė jis tyliai dar kartą. – Aš esu Erikas Marija Barkas. Aš esu gydytojas ir dabar tave apžiūrėsiu. Linktelėk, jei supranti, ką sakau.

Berniukas gulėjo visiškai nejudėdamas, tik pilvas kilnojosi su kiekvienu trumpu kvėptelėjimu. Tačiau Erikas pamatė, kad vaikas jį suprato, bet paskui jo sąmonė užgeso.

Po pusvalandžio Erikas grįžo pas laukiančius Danielą ir komisarą. Abu sužiuro į jį.

– Ar jis išgyvens? – paklausė Jonas.

– Per anksti spręsti, bet jis...

– Berniukas yra vienintelis liudytojas, – nutraukė jį Jonas. – kažkas nužudė jo tėvą, motiną, jaunesnę sesutę ir gali būti, kad dabar ieško jo sesers.

– Mes žinome, – atšovė Daniela. – Bet manome, kad policija turėtų ieškoti jos, užuot trukdžiusi mums.

– Mes ieškome, bet kol kas nesiseka. Turime pakalbėti su berniuku, nes jis tikriausiai matė žudiko veidą.

– Gali praeiti savaitės, kol bus galima jį apklausti, – pabrėžė Erikas. – Juk negalime priverstinai pažadinti jo sąmonės ir pasakyti, kad jo šeima išžudyta.

– Bet galima taikyti hipnozę, – ištara Jonas.

Visi nutilo. Erikas prisiminė, kaip važiuojant į ligoninę snaiguriavo virš Brunsvikeno, kaip snaigės krito virš tamsaus vandens tarp medžių.

– Ne, – sušnabždėjo jis.

– Ar hipnozė nesuveiktų?

– Aš apie tai nieko neišmanau.

– O aš labai gerai įsimenu veidus, – plačiai nusišypsojo Jonas. – Jūs esate garsus hipnotizuotojas ir galėtumėte...

– Aš nebuvau tikras hipnotizuotojas, – nutraukė jį Erikas.

– Aš taip nemanau, – nesutiko Jonas. – O dabar iškilo būtinybė.

Daniela paraudo ir nudelbusi akis šyptelėjo.

– Aš negaliu, – pasakė Erikas.

– Už šį pacientą atsakau aš, – griežtai pareiškė Daniela. – Ir manęs nežavi mintis apie hipnozę.

– O jeigu įsitikintumėte, kad pacientui tai nekelia pavojaus? – neatlyžo Jonas.

Erikas suprato, kad komisaras jau buvo pagalvojęs apie hipnozę, dar iki jiems susitinkant, ir kad tai visai neatsitiktinė mintis. Jonas Lina iškviatė jį į ligoninę ne todėl, kad Erikas yra ūmaus šoko ir pavojingų traumų ekspertas. Komisaras norėjo pamėginti įkalbėti jį užhipnotizuoti pacientą.

– Aš pažadėjau sau, kad daugiau niekada neužiimsiu hipnoze.

– Suprantu. Girdėjau, kad jūs esate geriausias šioje srityje. Bet, po šimts, būsiu priverstas gerbti jūsų pasirinkimą.

– Apgailestauju, – ištara Erikas.

Jis pažiūrėjo į berniuką pro langą, o paskui atsiskyrė į Danielą.

– Ar skyrėte jam desmopresino?

– Kol kas ne.

– Kodėl?

– Gali kilti tromboembolinių komplikacijų.

– Aš žinau, kad apie tai diskutuojama, bet nemanau, kad pasitvirtintų. Savo sūnui duodu desmopresino visą laiką, – pasakė Erikas.

Jonas sunkiai pakilo nuo kėdės.

– Būčiau dėkingas, jei galėtumėte rekomenduoti kitą hipnotizuotoją.

– Mes net nežinome, ar pacientas atgaus sąmonę, – priminė Daniela.

– Bet aš manau...

– O jis juk turi būti sąmoningas, kad būtų galima jį užhipnotizuoti, ar ne? – pabrėžė Daniela.

– Eriką jis girdėjo, – pareiškė Jonas.

– Netikiu, – sumurmėjo ji.

– Taip, jis tikrai mane girdėjo, – pripažino Erikas.

– Mes galėtume išgelbėti jo seserį, – vėl pabandė Jonas.

– Važiuoju namo, – tyliai ištare Erikas. – Skirkite jam desmopresino ir pagalvokite apie slėgio kamerą.

Ir išėjo. Žingsniuodamas koridoriais nusivilko gydytojo chalātą ir įžengė į liftą. Foje buvo keletas žmonių. Durys jau atrakintos, dangus kiek prašvitęs. Važiuodamas iš automobilių aikštelės, atidarė daiktinę ir ištraukė mažą medinę dėžutę. Neatitraukdamas žvilgsnio nuo kelio, atidarė dangtelį su spalvinga papūga ir žmogeliuku, paėmė tris tabletes ir greitai nurijo. Turi spėti pamiegoti bent porą valandų, o paskui reikės žadinti Benjaminą ir suleisti jam vaistų.

2

Antradienio rytas, gruodžio aštuntoji

Komisaras Jonas Lina užsisakė didelį sumuštinį su parmezanu, vytintu kumpiu ir saulėje džiovintais pomidorais. Jis sėdėjo nedidelėje kavinėje „Il caffè“ Kalno gatvėje. Anksčiau rytas, kavinė ką tik atidaryta, padavėja dar nespėjo ištraukti duonos iš maišelių.

Vakar vėl vakarą komisaras apžiūrėjo nusikaltimo vietas Tumboje, paskui aplankė išgyvenusią auką Karolinoskės ligoninėje Solnoje ir vidurnaktį pasikalbėjo su gydytojais Daniela Ričards ir Eriku Marija Barku, tik tada grįžo į savo butą Fredhele ir pamiegojo tris valandas.

Dabar Jonas laukė, kol jam atneš pusryčius, ir per aprasojusį langą žvelgė į rotušę, galvodamas apie požeminį koridorių, kuris įrengtas po parku tarp didžiulio policijos pastato ir rotušės. Padavėja grąžino jam banko kortelę, jis pasiskolino didelį rašiklį, pasirašė ant kvito ir išėjo.

Lauke drėbė šlapias sniegas. Jis skubėjo Kalno gatve, vienoje rankoje suspaudęs paketį su karštu sumuštinium, o kitoje – krepšį su salės riedulio lazda.

„Šįvakar susitinkame su sekimo grupe – mums klius. Jie mums iškarš kailį, kaip ir žadėjo.“

Kriminalinės policijos komanda pralaimi viešajai policijai, eismo policijai, jūros policijai, tarptautinėms pajėgoms, patruliams ir saugumiečiams. „Užtai turime pateisinamą priežastį paskui susitikti alubaryje nuplauti nuoskaudą.“ Jie buvo laimėję tik prieš laboratorijos senius.

Eidamas palei policijos pastatą ir žengdamas kiemo vidun, Jonas net neįtarė, kad tą vakarą jis nei žais, nei sėdės bare. Atkreipė dėmesį, kad ant teismo posėdžių salės iškabos kažkas nupiešė svastiką. Dideliais žingsniais jis traukė toliau link Kronobergo areštinės ir matė, kaip išriedėjo automobilis ir aukšti vartai vėl tyliai užsidarė. Ant didelio budėtojų namelio tirpo snaigės. Jonas praėjo pro policijos baseiną ir kirto kampą per žolyną link didžiulio pastato. Jam atrodė, kad fasadas padengtas tamsiu poliruotu variu, tokios spalvos, koks būtų po vandeniu. Šalia areštinės posėdžių salės nestovėjo nė vienas dviratis. Abi vėliavos kybojo šlapios. Jonas įbėgo tarp dviejų metalo stulpelių ir atsidūrė po aukštu stikliniu stogu. Patrepsejo, kad nukristų sniegas, ir įžengė per pagrindines Švedijos policijos valdybos duris.

Švedijoje už policijos darbą atsakinga Teisingumo ministerija, bet ji neturi sprendimo teisės, kaip taikyti įstatymus. Centrinė valdanti institucija yra Švedijos policijos valdyba. Jai priklauso Kriminalinė policija, Saugumo policija, Policijos aukštoji mokykla ir Kriminalistikos laboratorija.

Kriminalinė policija yra vienintelis centrinis operatyvinis padalinys, kuriam pavesta kovoti su organizuotu nusikalstamumu šalies viduje ir už jos ribų. Jonas Lina pradėjo čia dirbti komisaru prieš devynerius metus.

Jonas žingsniavo koridoriais, prie skelbimų lentos nusiėmė kepurę, greitai peržvelgė skelbimus apie jogą, parduodamą kemperį, pakeistą šaulių klubo susitikimo laiką ir profsąjungos pranešimą.

Grindys buvo išplautos penktadienį, bet jau dabar atrodė labai purvinos. Benio Rubino durys pravertos. Kabinete sėdėjo šešiasdešimtmetis vyriškis žilais ūsais ir raukšlėta, saulės nudeginta oda. Jis keletą metų priklausė Palmės tyrimo grupei, bet dabar dirbo ryšių centre ir sprendė klausimus, susijusius su perėjimu į naująją radijo sistemą *Rakel*. Jis sėdėjo prie kompiuterio, užsikišęs už ausies cigaretę, ir baisiai lėtai spausdino.

- Aš turiu akis pakaušyje, – staiga pareiškė vyriškis.
- Štai kodėl taip lėtai spausdini, – pasišaipė Jonas.

Jis pastebėjo naują laimikį Benio kabinete – ant sienos kabojo reklaminius skrydžių kompanijos SAS plakatas, kuriame pavaizduota jauna, pakankamai egzotiška moteris mini bikiniu, gerianti kokteilį per šiaudelį. Kai buvo uždrausti kalendoriai su pusnuogėmis merginomis, Benis taip piktai sureagavo, kad dauguma kolegų pamanė, jog jis išeis iš darbo. Vietoje to jis daugelį metų užsispyręs protestavo be žodžių: kiekvieno mėnesio pirmą dieną jis pasikabindavo naują plakatą. Niekas dar neuždraudė skrydžių kompanijų

reklaminių plakatų arba plakatų su dailiojo čiuožimo princesėmis, plačiai išskėstomis kojomis, arba plakatų su jos pozų pavyzdžiais ar apatinio trikoto reklamos. Jonas prisiminė plakatą su trumpųjų distancijų bėgike Gail Devers, vilkinčia prigludusia sportine apranga, ir gana drąsiai menininko Egono Šelės litografiją, vaizduojančią raudonplaukę moterį, kuri mūvi plačiomis kelnėmis ir sėdi plačiai praskėstomis kojomis.

Jonas stabtelėjo pasisveikinti su savo asistente Anja Larson. Ji sėdėjo prie kompiuterio, burna pusiau praverta, o ovalus veidas rodė tokį susikaupimą, kad Erikas nusprendė netrukdyti. Jis nuėjo į savo kabinetą, pakabino šlapią palatą, lange įžiebė elektrinę adventinę žvaigždę ir greitai peržvelgė dokumentus: vienas raštas apie darbinę aplinką, pasiūlymas dėl energiją taupančių lempučių, užklauskas iš prokuratūros ir kvietimas darbuotojams į kalėdinę šventę Skansene.

Jonas išlindo iš kabineto ir pasuko į susirinkimų kambarį – įsitaisė savo vietoje, išsitraukė sumuštinį ir ėmė valgyti.

Ant baltos rašomosios lentos buvo išvardyta: apranga, apsauginės priemonės, ginklai, ašarinės dujos, ryšio priemonės, transportas, kitos techninės priemonės, kanalai, stoties kanalai, saugojimo alternatyvos, tylą radijo tinkle, kodai, ryšio patikrinimas.

Koridoriuje stabtelėjo Peteris Neslundas ir linksmai nusijuokė. Jis atsirėmė į durų staktą, nugarą atsukęs į susirinkimų kambarį. Peteris – raumeningas, nuplikęs vyras, maždaug trisdešimt penkerių. Jis buvo komisaras, turintis ypatingų įpareigojimų, ir tiesioginis Jono viršininkas. Peteris jau kelerius metus flirtavo su Magdalena Roslander, bet nepastebėjo jos nepatenkinto žvilgsnio ir to, kad ji nuolat bando palaikyti tik kolegiską toną. Magdalena prieš ketverius metus tapo sekimo skyriaus inspektore ir planavo įgyti teisininkės išsilavinimą iki jai sukaks trisdešimt.

Peteris ėmė tyliai klausinėti Magdalenos, kaip ji išsirenkanti tarnybinį ginklą ir kaip dažnai keičianti vamzdį, nudilus graižtvoms. Magdalena apsimetė nepastebėjusi jo nevykusių dviprasmybių ir paaiškino, kad kruopščiai skaičiuoja paleistus šūvius.

– Tau patinka stambūs dalykai, ar ne? – nerimo Peteris.

– Ne. Aš naudoju *Glock 17*, nes jis atlaiko daugelį devynių milimetrų šovinių.

– O tu nenaudoji čekiškų...

– Taip, bet... mieliau *m39B*.

Paskui abu įėjo į susirinkimų kambarį, atsisėdo į savo vietas ir pasisveikino su Jonu.

– O *Glock* be taikiklio kryptuko turi dar ir parako dujų stūmoklį, – dėstė ji toliau. – Atatranka velniškai sumažėja ir greičiau gali paleisti kitą šūvį.

– O ką mano mumis trolis? – kreipėsi Peteris į Joną.

Jonas nusišypsojo, o jo šviesiai pilkos akys staiga pasidarė kaip ledinės.

– Tai visiškai nesvarbu. Viską lemia kiti dalykai, – atsakė jis su melodingu suomišku akcentu.

– Taigi, tau nebūtina mokėti šaudyti, – išsišiepė Peteris.

– Jonas yra geras šaulys, – užstojo Magdalena.

– Jam viskas sekasi, – atsiduso Peteris.

Magdalena nebekreipė į jį dėmesio ir ėmė kalbėtis su Jonu.

– Didžiausias *Glocken* privalumas yra tas, kad iššovus tamsoje, iš vamzdžio nesimato dūmų.

– Visiškai teisingai, – pritarė Jonas tyliai.

Magdalena atrodė labai patenkinta ir atsivertusi savo juodą odinį aplanką ėmė sklaidyti popierius. Į kambarį įžengė Benis, atsisėdęs nužvelgęs visus, trenkė delnu per stalą ir plačiai nusišypsojo, pamatęs nepatenkintą Magdalenos žvilgsnį.

– Aš ėmiausi Tumbos tyrimo, – pranešė Jonas.

– Koks tai tyrimas? – pasiteiravo Peteris.

– Kažkas peiliu išžudė visą šeimą.

– Su mumis tai niekaip nesusiję, – pareiškė Peteris.

– Man atrodo, kad čia gali būti serijinis žudikas ar bent...

– Ar tu gali vieną kartą liautis, – nutraukė jį Benis, įsistebeilijo Jonui į akis ir vėl trenkė per stalą.

– Tai tik susidorojimas, – nutarė Peteris. – Paskola, skola, azartiniai žaidimai... Juk jis buvo pagarsėjęs Solvalos hipodrome.

– Priklausomybė nuo žaidimų, – patvirtino Benis.

– Jis skolindavosi pinigų iš vietinių nusikaltėlių ir dabar teko sumokėti, – užbaigė mintį Peteris.

Tyla. Jonas gurkštelėjo vandens, surinko sumuštinio trupinius ir susibėrė į burną.

– Dėl šio atvejo man kyla tam tikra nuojauta, – prisipažino jis tyliai.

– Tada prašykis perkeliamas, – šypsodamasis pasiūlė Peteris. – Šis reikalas ne mūsų kompetencijoje.

– O man atrodo, kad mūsų.

– Pereik į vietinės policijos nuovadą Tumboje, jei taip nori šios bylos, – patarė Peteris.

– Aš ketinu ją tirti, – užsispyrė Jonas.

– Aš sprendžiu tokius dalykus, – atrėžė Peteris.

Įėjo Yngvė Svensonas ir atsisėdo prie stalo. Plaukai sutepti žėlė ir sušukuoti atgal, paakiai pamėlę, rusvi barzdos šeriai, o juodas kostiumas kaip visada susiglamžęs.

– Yngve, – pasisveikino patenkintas Benis linkteldamas.

Yngvė Svensonas buvo vienas geriausių organizuoto nusikalstamumo ekspertų šalyje. Jis atsakingas už analizės skyrių ir priklauso policijos tarptautinio bendradarbiavimo padaliniui.

– Yngve, ką pasakysi apie Tumbą? – paklausė Peteris. – Juk tikrai esi patikrinęs šį atvejį?

– Taip, atrodo, kad tai vietinės reikšmės reikalas, – pritarė jis. – Skolų išmušėjas nuvažiavo į aukos namus. Šeimos galva turėjo būti namuose, bet tuo metu jis sutiko padirbėti teisėju per futbolo rungtynes. Skolų išmušėjas greičiausiai buvo paveiktas narkotikų ir vaistų, situacija išmušė jį iš vėžių ir sukėlė stresą. Kažkas jį išprovokavo ir jis puolė šeimos narius su specialiujų pajėgų peiliu, norėdamas iškvesti, kur šeimos galva. Šeimynykščiai paaiškino, bet tam vyrui visiškai pasimaišė ir jis visus išskerdė, o paskui nusigavo į stadioną.

Peteris pašaipiai šyptelėjo, gurkštelėjo vandens, atsiriaugėjo, prisidengęs delnu, pažiūrėjo į Joną ir paklausė:

– Ką dabar pasakysi?

– Paaiškinimas būtų gal ir geras, jei tik nebūtų visiškai klaidingas.

– O kas negerai? – pasišiaušė Yngvė.

– Žudikas pirmiausia nužudė vyrą stadione, o paskui nuvažiavo į jo namus ir išžudė likusius, – paaiškino Jonas ramiai.

– Tada nepanašu į skolos išmušinėjimą, – pritarė jam Magdalena Ronander.

– Pamatysim, ką specialistai pasakys po skrodimo, – sumurmėjo Yngvė.

– Jie pasakys, kad aš teisus, – tarė Jonas.

– Kvailys, – atsiduso Yngvė ir įsikišo po lūpa dvi porcijas čiulpiamojo tabako.

– Jonai, aš tau šitos bylos neskirsiu, – įspėjo Peteris.

– Suprantu, – atsiduso tas ir atsistojo.

– Kur eini, susirinkimas dar nebaigtas, – nustebo Peteris.

– Turiu pakalbėti su Karlosu.

– Tik ne apie tai.

– Būtent apie tai, – pareiškė Jonas ir išėjo.

– Sustok, – šūktelėjo Peteris. – Arba aš turėsiu...

Jonas nesiklausė, kuo jam grasinama, tik ramiai uždarė duris ir nupėdino koridoriu. Pasisveikino su Anja, kuri nustebusi žiūrėjo į jį, atitraukusi žvilgsnį nuo kompiuterio monitoriaus.

– Argi tau dabar ne susirinkimas?

– Taip, – atsakė jis ir pasuko prie lifto.

Penktame aukšte buvo policijos valdybos susirinkimų salė ir kanceliarija. Ten savo kabinetą turėjo ir Karlosas Eliasonas, kriminalinės policijos generalinis komisaras. Dury buvo kiek praviros, bet kaip visada atrodė labiau uždarytos nei atidarytos.

– Įeik, įeik, įeik, – pakvietė Karlosas.

Įėjus Jonui, Karloso veide šmėkštelėjo ir nerimas, ir džiaugsmas.

Skaitykite likusius
348 iš **368** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykle.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Kaip ugnis. Visai kaip ugnis.

Tokiais pirmais užhipnotizuoto berniuko žodžiais prasideda stingdantis psichologinio detektyvo košmaras. Po žiaurių šeimos skerdynių Stokholmo priemiestyje liko vienas liudininkas – penkiolikametis sūnus Josefas Ekas. Jo būklė neleidžia apklausti, todėl komisaras Jonas Lina mato vienintelę išeitį ekstremalioje situacijoje – ieškoti hipnotizuotojo pagalbos. Erikas Marija Barkas jau dešimt metų neužsiima šia praktika, tačiau padaro išimtį Josefui, tikėdamasis, jog taip išgelbės dingusią jo seserį Eveliną. Kai hipnotizuotojas sulaužo sau duotą priesaiką ir pasineria į vaikino sąmonę, išaiškėja tiesa, kur kas labiau šokiruojanti, nei jis galėjo įsivaizduoti. Paties gydytojo šeimai iškilusi grėsmė priverčia Eriką sugrįžti į siaubingą savo praeitį.

Nuotrauka: Ewa-Marie Rundquist

Tarptautinės sensacijos, tapusios bestseleriu kiekvienoje iš 50 šalių, kurioje buvo išleista, autoriaus Larso Keplerio paieškos taip pat primena detektyvą. Kai net du garsūs švedų rašytojai oficialiai atsižadėjo *Hipnotizuotojo* autorystės, vieno dienraščio žurnalistai atkapstė, jog po Larso Keplerio slapyvardžiu slepiasi Alexanderis ir Alexandra Ahndorilai, švedų rašytojų pora. Priremti prie sienos ir apakinti blyksčių, jie pareiškė: „Parašyti knygą – ne nusikaltimas.“ Taip gimė garsiausia šiuolaikinė Švedijos detektyvų žvaigždė, pardavimais lenkianti visus kitus detektyvų autorius, o kritikų lyginama su Jo Nesbø ir Stiegu Larssonu.

PIRMASIS DETEKTYVO JONO
LINOS SERIJOS ROMANAS

SURINKITE VISĄ DETEKTYVŲ KOLEKCIJĄ!

ANNO 2004

Kiekviena nupirkta
knyga = pasodintas medis
www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-693-9

Grožinė literatūra > Detektyvas

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS